

Op de eerste plaats dank aan Marinus voor zijn aardige artikeltje in het vorige parochieblad. Paul ging er bijna van blozen.

Deze keer heeft uw verslaggever iemand op de koffie die bij de wijk past, zoals de toren van de Jozefkerk bij de kerk. Eén geheel vormend, maar toch iets op afstand.

We spreken met dokter **Joep van Kerkhoff**, die in Cuijk Noord woont, ongeveer even lang als de wijk oud is en vele jaren als praktiserend huisarts. Joep, vond het wel leuk om op de koffie te komen, en uw verslaggever was er trots op en blij mee dat hij dat wilde. Ze hebben jarenlang samen bij de Jezuïeten op hetzelfde Canisiuscollege in Nijmegen gezeten, zonder elkaar te ontmoeten. Ook daar was er een wereld van verschil. Paul was intern op, de kostschool en Joep was extern en woonde bij zijn ouders thuis. Contact tussen de groepen werd streng bewaakt, om te voorkomen dat er liefdesbrieven, of gewoon brieven aan meisjes, en smokkelwaar werden uitgewisseld. Hoe dan ook, beide kregen ze daar een top middelbare opleiding.

Joep is geboren in Tilburg op 31 augustus 1931. Vroeger werd op, die datum Koninginnedag gevierd omdat Koningin Wilhelmina dan jarig was. In die tijd, de crisisjaren, bestond het enige cadeautje op je verjaardag vaak uit het feit dat je mocht kiezen wat er gegeten werd op die dag. Maar moeder van Kerkhoff vond het op Koninginnedag belangrijk om oranje eten op tafel te zetten en daarbij hoorden tomatensoep en worteltjes. En Joep had de pest aan tomatensoep. Dus viel het cadeautje zodoende vaak in het water.

Toen hij elf maanden was vertrok het gezin naar de Sterrenschansweg in Nijmegen. Vader was belastinginspecteur en heel lang vrijgezel en werd dan ook vaak van hot naar haar gestuurd. Ook nog toen bij op 45 jarige leeftijd trouwde met een 'jonge blom' van 23 jaar, die hem 8 kinderen schonk, waarvan Joep de vijfde was. Zijn moeder kwam uit Den Dungen, geboren in een molenaarsfamilie. Die zitten nog op de molen.

Toen Joep 1½ was werd een zusje ernstig ziek en werd hij vanwege de drukte zolang gedetacheerd bij een tweetal ongetrouwde 'tantes' in Beek Ubbergen. Eén van die tantes van Bolderik is een belangrijke vrouw geweest in Beek, vooral ook in de oorlogsdagen in 1944.

Onze dokter startte zijn wetenschappelijke loopbaan op de lagere school aan de Bijleveldsingel, bij mijnheer van Dijk, een begrip in Nijmegen. Van de oorlogsjaren gruwelt hij vooral nog van die vreselijk strenge winters. Hij spreekt zelfs van een 'mini-ijstijd'. Acht kinderen en een vader die ambtenaar is betekende in die tijd sowieso een sobere opvoeding, 18 jaar en dan pas je eerste tweedehands fiets, een horloge was er niet bij en pas toen Joep in de vijfde klas van de middelbare school zat kreeg hij zakgeld als een luxe die karig verstrekt werd. Maar het leven was wél degelijk: kerk, school en gezin en dat was het dan. Toch herinnert Joep zich met genoegen, en tevredenheid de gezelligheid van die tijd, in de buurt, op school en binnen het parochiegebeuren.

In de kerk waren drie plaatsen voor de hele familie gepacht en dus gingen men bij toerbeurt naar de kerk. De vrije plaatsen kostten immers geld. In 1938 -verhuisde het gezin, met inmiddels 8 kinderen, naar de Barbarossastraat, naar een wat ruimer huis. In de vakanties ging de jeugd op de fiets naar de familie op het platteland, naar Lichtenvoorde en onder andere naar de molenaar in Den Dungen. Daar werd gedurende de oorlog ook regelmatig gefoerageerd. Toen Nijmegen frontstad werd, werden de kinderen van de Kerkhoff ook naar de familie 'geëvacueerd'. Hij deed in 1951 eindexamen HBS en moest toen in militaire dienst, liefst 23 maanden, bij de Luchtmacht op de Kraaienhofkazerne en later op de Snijderskazerne, beide in Nijmegen.

Joep heeft die diensttijd als zeer gezellig ervaren. Hij herinnert zich de spanning door angst voor de Russen, de watersnoodramp in '53, de vierdaagse die hij meeliep. Vooral de onderlinge kameraadschap heeft hij altijd zeer gewaardeerd. Hij werd 'hospik' en bracht het tot soldaat 1ste klas.

Toen hij in augustus '53 afzwaaide was de medische belangstelling gewekt en Joep ging medicijnen studeren, wederom in Nijmegen. Hij bleef thuis wonen, doodgewoon omdat dit aanzienlijk goedkoper was. Wél heeft hij genoten van het georganiseerde studentenleven, in vereniging en dispuut. De medische faculteit van Nijmegen was nog jong en ambitieus en men wilde er de best mogelijke doktoren afleveren. Dus was de studie nogal pittig. Professor Majoor, hoogleraar Interne Geneeskunde maakte het Joep,

en hem niet alleen, een aantal keren knap lastig. En dat kost tijd. Totdat Joep op het station in Nijmegen een keer door een medestudent geattendeerd werd op een klein nietig mannetje. Dat was zijn kwelprofessor, nu eens niet achter een geweldig groot bureau in een hagelwitte doktersjas.

De volgende keer slaagde Joep omdat hij zijn angst voor het ‘gewone mannetje’ overwonnen had. Zo ging dat vroeger vaker !

Inmiddels had Joep zijn toekomstige vrouw Jet leren kennen. Die had een beroerd stuk jeugd achter de rug omdat haar vader de hele oorlog ondergedoken was en omdat zij en haar moeder regelmatig door de Duitsers bedreigd werden om het onderduikadres van vader te weten te komen.

Je kon in die tijd, net als nu nog, niet zomaar een woning krijgen als je het plan had om met elkaar te trouwen. Daarom besloten ze om alvast ruim voor het afstuderen zich te laten inschrijven. En toen volgde tegen de verwachting in heel snel een toewijzing van een woning in een flat in de Plutostraat, 4 hoog zonder lift. Ze kregen prioriteit omdat ze samen meer dan 60 jaar oud waren.

Eén jaar voor zijn afstuderen trouwden ze, in 1963. De familie had er wel wat moeite mee dat je trouwde voordat je als man de kost kon verdienen.

Drie weken na de trouwdag mocht Joep beginnen aan zijn coassistentenschappen in het Elisabeth ziekenhuis in Tilburg. Je kwam het ziekenhuis nauwelijks uit en je werkte als een idioot.

Hij had een klein kamertje tegenover het ziekenhuis en mocht één keer per twee weken op zondag na de middag naar zijn jonge bruid in Nijmegen.

In 1964 studeerde hij af op een vrijdag en zaterdagochtends daaropvolgend moest hij 3 weken gaan waarnemen in een huisartsenpraktijk in Winssen. Hij had twee dagen eerder een klein autootje gekocht en toerde iedere dag door de onbekende praktijk. In die periode deed hij 18 bevallingen en zweette vaak water en bloed. De eerste bevalling was kantie boord vanwege een uitgezakte navelstreng. Het jongetje zag blauw toen het geboren was en werd in vliegende vaart per auto naar het Canisiusziekenhuis vervoerd. 10 jaar later stond er een lange slungel voor de deur in Cuijk met een bosje bloemen. Hij was het resultaat van deze eerste bevalling, kerngezond en dankbaar.

Na deze korte eerste leerperiode werd er dringend waarneming gevraagd bij dokter Adriaansen in Cuijk, die met ernstige rugklachten sukkelde. Na

10 maanden waarneming waarbij Joep bij de dokter in huis woonde, zei Adriaansen: "Ik ga de praktijk uit en jij mag hem hebben. Maar ik wil het wel morgen weten!". Het was een spiegelgladde avond door ijzel, maar Joep reed desondanks rechtstreeks naar zijn vrouw in Nijmegen en vertelde dat hij een praktijk kon overnemen. "Toch .met in Brabant, hè?" was de eerste reactie van Jet. Dus wél en in de loop der jaren tot zeer veel genoeg van beide en vooral ook van hun patiënten. De twee starten de praktijk, hun eigen praktijk inclusief apotheek, vanuit de Stationsstraat op 30 december 1965. Ze gingen wonen op de Robijnlaan 65 in Cuijk Noord, waar 's avonds in een heel klein kamertje een avondspreekuur werd gedaan. De wijk was nog wel één grote bouwput, maar er kwamen steeds meer mensen wonen.

Artsen werkten hard en zij waren indertijd voor hun eigen patiënten gedurende 24 uur per dag, 7 dagen per week, 365 dagen per jaar beschikbaar. Ze leerden zodoende wel, zoveel als verantwoord was, flauwekul van echte klachten te onderscheiden.

Het was dus samen keihard werken voor het jonge stel. Jet verzorgde de apotheek en vormde de achterwacht. Communicatie en oproepbaarheid gebeurde nog heel primitief en ging via lijstjes met visites waar een kruisje voor de naam stond als daar telefoon in huis was.

Als eerste direct verbindingsmedium kwam de semafoon, de eerste soort bijna zo groot als een kleine autoaccu. Die sleepte je overal mee naar toe, tot zelfs in de kerk.

Omdat Adriaansen zijn huis verkocht aan dokter Arts, besloten Joep en Jet in Cuijk Noord aan de Rozenobel een huis met praktijk te bouwen. De grond hadden ze al eerder gekocht van boer Janssen.

Aannemer de Kok van St Jozef timmerbedrijf bouwde een huis dat ze volledig naar hun wens lieten ontwerpen. Ze wonen er nu nog met zeer veel plezier en denken er met aan om te vertrekken.

Nog 10 jaar heeft de praktijk apotheek aan huis gehad. Toen deden de drie Cuijkse huisartsenpraktijken hun apotheek over aan apotheker van Kordelaar. Dat was al een aanzienlijke verlichting van het werk. Toen na verloop van tijd ook alle bevallingen naar de vroedvrouw(en) gingen was misschien een mooi onderdeel van het beroep afgeschoven, maar het

maakte het praktijk doen een stuk evenwichtiger en rustiger. Bevallingen werden immers niet door de collega's overgenomen tijdens weekenddiensten en dus moest je altijd beschikbaar blijven als een van je patiënten 'uitgeteld' was.

Bovendien kwamen bevallingen vaak als je een wachtkamer vol patiënten had tijdens een druk spreekuur. Dat leek er tenminste op. Nu gaat iedere aanstaande moeder, na het constateren van de, zwangerschap door de dokter of anderszins, rechtstreeks naar de vroedvrouw.

In 1978 was de wijk zo voltooid en bewoond dat dokter Jan Dreverman zich er ook kon vestigen. Zeker toen de bouw op de Heeswijkse Kampen op gang kwam.

Als je 65 jaar oud mag worden moet je als huisarts stoppen, hoe vitaal je ook bent. Je mag nog één kwartaal doorgaan en dan moet je weg wezen. Over je opvolger heb je geen jota te vertellen. Dat maakt officieel het gemeentebestuur uit, maar in feite hebben die deze schone taak gedelegeerd aan de gezamenlijke huisartsen in eenzelfde gemeente. Dokter Xavier Offermans wend tot opvolger verkozen. Hij ging samen met Joep nog langs de patiënten die ernstig ziek waren en toen was het over. Joep heeft , samen met Jet, een enorme voldoening gehad van zijn huisartsenbestaan. En hun (!) patiënten zeer zeker ook, al kun je het natuurlijk nooit iedereen naar de zin maken.

Over huisartsen zegt hij nog het volgende: "Als je huisarts wilt zijn moet je een beetje gek zijn. Een onzeker bestaan en je telt alleen maar bij je patiënten mee. Voor specialisten hoor je tot de groep die te 'stom' is om specialist te worden."

Hun drie kinderen, Pieternel, Daan-Paul en Gijs, hebben via academische studies allen een goed bestaan opgebouwd. En hebben hen drie mooie kleinkinderen geschonken.

Joep heeft, toen hij nog huisarts was, zich al helemaal verslingerd aan de schilderkunst. Dat deed hij desnoods 's nachts.

Bij het 40-jarig priesterfeest van pastoor Toon van den Acker hebben we met een gedeelte van zijn oeuvre kennis kunnen maken.

Hij heeft sinds 1978, en nog steeds, les bij Ad Merks, een bekende kunstschilder in Nijmegen en hij moet écht talent hebben want hij heeft op

de middelbare school dezelfde tekenleraar gehad als uw verslaggever. En die kan nog geen kwast vasthouden.

Zijn praktijkleven was zwaar, vooral ook door een nieuw fenomeen in die tijd, de allochtone bevolking.

Joep en Jet waren echter dienstvaardig, maar daarnaast ook resoluut. Je moest je niet aanstellen en vooral geen kapsones hebben Dat deden en hadden ze zelf ook niet.

In 1996 zijn beide in een groot gat gevallen. Ze misten het contact met 'hun' patiënten enorm.

Hun dip heeft lang geduurd ondanks beider belangstelling voor kunst en hun verknochtheid aan huis en tuin. Dat laatste heeft ze wel op de been gehouden en nu genieten ze iedere dag van hun –vrijheid. Maar ze willen niet graag van huis af en zijn al sinds 1986 niet meer echt op een vakantiereis geweest Tot geluk van hun dieren, honden en katten, die ze bijna nooit aan derden in verzorging hoeven te geven. Het liefst gaan ze met de trein een dagje uit naar een tentoonstelling of veiling. Al was het alleen maar om te 'snuffelen'.

Tot slot nog een laatste, wijsheid die Joep van de Jezuiten heeft geleerd: "Er zijn ook slechte mensen. Je moet kunnen onderscheiden. Als je dat niet leert halen ze je een keer onderuit." Dokter Joep van Kerkhoff en zijn vrouw Jet horen tot de categorie die je nooit onderuit zullen halen. Goede mensen met een warm hart voor hun medemens. Al leven ze voor een groot deel hun eigen leven. Dat mag ook wel als je zoveel in je leven voor anderen hebt moeten en mogen klaarstaan. Gelukkig zien we hen in de Jozef parochie vaak bij de vieringen op zondagmorgen. En dan in de vakanties; heel vaak vergezeld van hun kleinkinderen. Zo moet dat ! Dank je wel Joep en ook Jet, en we hopen jullie nog tot in lengte van dagen te mogen ontmoeten en begroeten.

Deze pdf-versie is gemaakt door Peter Broekmans.